

Derimod vil en opgørelse på grundlag af en 1-årig periode ikke kunne belyse recidivhyppigheden blandt de dømte efter gennemførelsen af samfundstjeneste. En belysning af dette spørgsmål vil kræve en egentlig recidivundersøgele, der vil forudsætte, at de dømte følges i mindst ét år efter, at dommen er endeligt afviklet. Gennemførelsen af en sådan undersøgelse vil også give anledning til betydelige metodiske vanskeligheder, hvis den skal give grundlag for en sammenligning med recidivet blandt tilsvarende grupper af lovovertrædere, som er blevet idømt en anden sanktion end samfundstjeneste. Selv om en recidivundersøgelse næppe er strengt nødvendig med henblik på en stillingtagen til selve spørgsmålet om indførelse af samfundstjeneste, kan der ikke være tvivl om, at en sådan undersøgelse vil være af meget væsent-

lig interesse ud fra mere almene kriminologiske synspunkter. Arbejdsgruppen skal derfor anbefale, at der inden forsøgsordningens iværksættelse tages kontakt med kriminologiske forskere med henblik på at drøfte mulighederne for at gennemføre en recidivundersøgelse i tilknytning til forsøgsordningen.

Arbejdsgruppens overvejelser har i det væsentlige været koncentreret om de spørgsmål, som må være afklaret, hvis der træffes beslutning om at gennemføre en forsøgsordning med samfundstjeneste. Selv om arbejdsgruppen således har opfattet sin opgave som overvejende af teknisk karakter, skal det dog afslutningsvis fremhæves, at der i arbejdsgruppen er enighed om, at en forsøgsordning med samfundstjeneste vil være en overordentlig værdifuld nydannelse i sanktionssystemet.